

PREMI

8-9

13

ELS JOANS DEL CASTELL

Hi havia una vegada, una família molt pobre que no tenia quasi diners. En Joan, el petit de la família, pel seu aniversari una senyora molt amable a qui ell ajudava i li feia molts encàrrecs, li va regalar unes entrades per tota la família per anar al circuit del carrilet que fan cada any per la fira Modernista a Canet i així poder anar a veure el Castell de Santa Florentina que tanta il·lusió li feia.

Quan en Joan va anar al Castell amb els seus pares i germà, van baixar a la cripta on hi ha enterrats tota la gent que ha viscut o que han estat important per el Castell i es va distreure amb un quadre que estava fet per pedres sense tallar trobades a la sorra.

Quan es va donar conte, ja estava separat del grup i va veure que alguna cosa es movia entre les columnes i quan ho va voler explicar als seus pares ja eren fora i havien tancat el Castell. Com que ell no tenia por es va quedar tota la nit a dormir allà sentint sorolls estanyts.

El dia següent els seus pares amb altre gent el van venir a buscar, però en Joan només pensava en descobrir que era el que es movia entre les columnes el dia abans.

Quan va poder, es va colar al Castell sense dir-ho a ningú. Quan va entrar a la cripta, va tornar a veure que alguna cosa es movia, però es va adonar que era com una ombra humana.

-Que hi ha algú aquí?

I una cosa surt de darrera les columnes.

-Qui ets tu?- pregunta en Joan en veure com una ombra.

-En Joan- diu l'ombra.

-Perdona, però en Joan sóc jo- diu en Joan.

-Jo em dic Joan i sóc un fantasma que he viscut en aquest Castell sempre des-de fa molts anys.

-Què et va passar?- Va dir en Joan.

-Quan tenia dotze anys vaig caure del meu cavall i em vaig morir, fins ara no m'havia vist mai ningú però tu deus de tenir un cor molt pur per poder veure'm.- Va dir el fantasma.

-Jo també em dic Joan com tu, els meus pares són molt pobres però m'estimen molt i sóc molt feliç

-Jo no era pobre però també era feliç- Va dir el fantasma- muntava a cavall i jugava al jardí. Vols que t'ensenyi racons extraordinaris del voltant del Castell?

-Sí -respon en Joan.

El va portar a ensenyar-li les masies del voltant, com Can Giol i la Horta Roldors; els boscos plens de pins i alzines, i una creu molt bonica que va construir la gent de Canet amb unes pedres procedents procedents d'una pedrera molt gran.

-T'ensenyo el secret que amaga la pedrera?.- Va dir el fantasma.

-Sí - Va dir en Joan.

El fantasma el va conduir fins la pedrera i li va mostrar unes pedres d'un color diferent de la resta, eren més fosques.

-Saps?, darrera aquestes pedres diferents hi ha un tresor amagat des de fa segles, i t'ho dic a tu perquè se que en faràs bon ús. -Va dir el fantasma.

El nen hi va anar el dia després amb el seu pare i entre tots dos van retirar les pedres fosques i van descobrir un tresor molt valuós.

Van decidir repartir les riqueses entre tots els pobres del poble com ells.

Actualment, encara que en Joan és ric, puja al Castell molt sovint a jugar amb el seu nou amic, el Joan Fastasmot, com ell li diu. Juguen en el jardí, però no es vol comprar un cavall perquè el seu amic els hi té por i no el vol ofendre.

Si voleu conèixer en Joan, aneu una nit a dormir a la cripta del Castell...

LICOR DE PERA

Categoria infantil 8-9anys

ORGULL CANETENC

10-12
77

Oh, Canet de Mar
Com estàs canviant!
Tant bonic que eres abans
amb aquestes contruccions
t'estan matant.

Com hem costa respirar
amb aquesta pols
que deixen anar.
Els parcs bruts i deixats
ja no tenen
alegria ni felicitat.

Però ara aquesta crisis
tot això ho està parant,
tot són grues abandonades
d'edificis sense acabar.

Nosaltres que som joves
ho podríem intentar:
-Arreglem el nostre poble
perquè ens ho està demanant!

Potser algun dia...
tot això podrà canviar,
perquè Canet, el meu poble
ho té tot per guanyar.

És un poble mediterrani
per aigües transparents banyat
el sol, el mar il·lumina
i d'abundants boscos envoltat.

Edificis modernistes
esperant ser visitats,
una creu que ens vigila
i un castell per somiar.

I en Petrus i la Carlota
que son els nostres gegants
estarien com jo orgullosos
de ser de Canet de Mar.

Clau de Sol

"Conet de Mar, un poble per somiar"

"És cert això de què no saps el que tens fins que deixes de tenir-ho? Valorem el que tenim? Qui sap, quina seria la nostre situació en altres paratges, un continent, un país, un poble diferent, una altra gent. On no tinguem tant al nostre abast, sense tanta ostentació, ni edificacions, ni cotxes. Un lloc on només tinguessis els teus peus com a timó de la vida..."

No sabia pas on era. Altre cop en aquell laberint d'arbres. Vaig escoltar una música clàssica de fons. Sentia la necessitat de seguir-la. Hi havia una calma increïble, i el sol m'escalfava suaument. Tot i que estava sola, no tenia cap por. Era un lloc on m'hi sentia segura. A través d'arbres gegants avançava en aquella mena de selva, fins arribar a una gran porta, la porta d'un preciós castell. Tenia un estil medieval, i estava protegit per dues estàtues de pedra. Un parell de lleons amb un detall que em va sorprendre: aquells lleons no estaven lligats amb cadenes a la porta si no que les trepitjaven en senyal de lleialtat. Vaig fixar-me en què en aquella enorme entrada de fusta hi havia gravat el nom de "**Santa Florentina**". Sabia que jo ja havia estat allà, però no sabia ni com, ni quan, ni amb qui. Florentina... Qui devia ser? Pocs Després d'uns segons fixada en aquell detall, finalment vaig decidir entrar ja que hi quedava un espai per poder-hi passar. Vaig fer unes passes deixant la porta enrere i això em va donar pas a un pati preciós. El terra era d'una herba verda que transmetia unes ganes de tombar-s'hi i quedar-s'hi escoltant els ocells i a sentir aquell solet tant bo que m'acompanyava. Vaig investigar cercant passadissos, baixant a bodegues, i pujant a sales precioses. Fins i tot hi vaig trobar exposada una costella de balena! Al cap d'una estona vaig sortir d'aquell meravellós castell.

Em vaig disposar a caminar i vaig arribar fins a un santuari. Sabia el seu nom, però no de què el coneixia: **Mare de déu de la Misericòrdia**. Sentia rialles llunyanes de nens, però no veia a ningú en concret, per tant, vaig intuir que per allà a prop hi hauria un parc o bé una escola. En col·locar-me a les escales de l'entrada de l'església, vaig poder veure un increïble passeig de plataners. Per situar-me en algun lloc d'aquella vila, res em venia més de gust que a travessar-lo pel meu propi peu.

A aquelles hores ja havia deixat enrere els edificis que anomenaven "**modernistes**" amb uns enormes vitralls que transformaven la llum del sol en ràfegues de colors que donaven molta vida. Quan vaig ser conscient d'on era, quan vaig deixar de pensar en si m'havia perdut o si em sonaven aquells indrets, vaig percebre el rebombori de la gent. Sentia rialles, comentaris, i el que vaig notar més important: s'hi respirava un ambient d'alegria i d'orgull de passejar per aquells carrers. En aquells moments em vaig centrar més en la música que sentia. Música de festa major. Vaig donar-me la volta i no podia donar crèdit al que veia. **Gegants** que passejaven i alhora adornaven els carrers al seu pas. "Pallassos potser! Acròbates! Saltimbanquis! Qui sap? Quina colla de **comediants!**" Era tot el que podia pensar en aquells moments. Aquells artistes repartien felicitat a la gent, des dels més petits fins als més grans.

La tarda se m'havia caigut a sobre i aviat seria ben fosc. Tenia la sensació de que aquella nit seria especial. Que succeiria alguna cosa que em faria creure que aquell poble era diferent a tots els que havia trepitjat mai. Un poble màgic. **Una nit màgica.**

Aviat els carrers i les rieres es van omplir de més gent, tot i que em semblés impossible amb tant d'ambient com es notava. Sentia com si la multitud esperés alguna cosa en concret, algun fet. Érem en un lloc que m'agradava, com si fos el centre del poble, el centre del món i el centre de l'univers. Em recordava a un taulell de joc, ja que s'hi podien distingir **quatre cantonades**. Jo m'havia fet un lloc a l'entrada d'un bonic **museu**, "Domènech" si no recordo malament.. Bé, les meves vistes eren les d'una **biblioteca**, no gaire il·luminada tenint en compte que ja era ben fosc. Quan vaig percebre que no s'hi veia res, ja va ser massa tard.

En menys de mig minut em vaig trobar immersa en una endiablada situació. Guspines per tot arreu, foc, petards, gent encaputxada..en què s'havia convertit tot allò? La gent no sortia corrent en veure la lluminària que formaven aquelles fonts i tot el que desprenien aquelles masses, sinó que s'hi afegien fent-t'hi unes danses de tipus tribal. Per la riera hi desfilaven **dracs i diables**. Tot un infern. Però un infern especial. Un infern estimat i desitjat pel poble. Amb timbals de banda sonora, la gent no feia altra cosa que ficar-se sota les guspines, saltar, somriure i passar-s'ho d'allò més bé. No entenia gaire el significat d'aquella festa, m'espantava una mica tot aquell escàndol entre esclat i esclat, però no em sentia pas atacada. Quan em començava a agradar, tots els petards es van aturar. Només el murmurí de la gent va continuar. Automàticament tothom es va girar per observar la façana de la biblioteca que tenia just al davant. Un petard va encadenar una traca que il·luminà tot aquell edifici. Sentia comentaris del tipus: "Quina **encensa** més maca!", i expressions que feien brillar els ulls d'aquells ciutadans.

Després d'aquell espectacle, vaig baixar fins a topar-me amb una bonica **platja**, la qual semblava estar protegida per una enorme figura. **Neptú**: el déu del mar. Mentre enterrava els peus a la sorra, veia com xocaven les onades i s'acostaven a la vora de la mar. Em preguntava com em podia sentir tan segura, no tenia por tot i estar sola en aquell lloc. M'hi sentia protegida, com si alguna cosa em protegís, o em servís d'amulet. Un acte reflex em va fer girar, sense pensar, i la vista va anar directe a la muntanya. Tot i que ja era ben de nit, un emblemàtic signe destacava per damunt de tots els pins. Una preciosa **creu** que m'havia estat transmeten aquella seguretat durant tota la meva estància en aquell lloc. Era com si el mar i aquell monument, formessin una mena d'aliança, i s'establís una barrera que protegia el poble i a la seva bona gent. Vaig tornar-me a la sorra tenint com a sostre un cel ben estrellat.

I en aquell moment tot es va aturar.

Em vaig despertar i em vaig adonar que havia estat de nou un somni, cada nit el mateix. Un somni preciós que em cridava. Alguna cosa em cridava a anar aquell poble on jo vivia mentre somiava cada nit... Sí, ara sí que sabia perquè recordava cada racó d'aquell indret: el visitava

cada cop que tancava els ulls, però només n'era conscient quan obria els ulls. I això no em preocupava ja que mentre dormia, vivia en un poble que em feia sentir feliç.

Vaig tornar a la vida real, a un petit poble d'Iraq. Descalça, repenjada a la paret on sempre m'adormia, pensant i recordant cada pas que havia fet en aquell indret ideal. Tantes coses, tants edificis, tants espectacles... fets que aquí no tenia, que a altres llocs mai succeïrien. Vaig sospirar, sabent que potser mai hi viatjaria, que m'hauria de quedar aquí, entre guerra i guerra, entre runes i destrucció; que potser mai trobaria un poble amb una gent tant meravellosa i amb aquells edificis preciosos que jo desconeixia. Com podia somiar allò, si mai ho havia vist? Tant m'havien il·lusionat les històries sobre un paradís com aquest, que m'explicaven els soldats? Ni tan sols sabia si existia una pau com aquella o si havia acabat sent fruit de la meva imaginació i de les ganes de viure-la.

Ara que ja era a la realitat, vaig comparar el meu i aquell indret en què podria haver viscut. Sort potser, de néixer en un lloc o altre. Aquí, a l'altra banda del món, no tinc ni la meitat de coses que veig en els meus somnis, però tan sols voldria una cosa... tenir la sensació de pau, tranquil·litat i seguretat que havia viscut en ells.

Al meu poble, Canet de Mar.

Aial.

CATEGORIA: JUVENIL

FRONTI ADULT AD

(3)

EL LLAPIS PERDUT DE DOMÈNECH I MONTANER

Era un matí plujós de divendres a Canet de Mar, però tot funcionava amb normalitat: els avis passejaven pel passeig marítim, els cotxes sense distintiu aparcaven en zones de minusvàlids i els trens de la RENFE arribaven tard. Precisament això és el que va fer enfurismar a en Dídac Reverter, un historiador de vocació d'Els Hostalets de Balenyà, molt interessat en el Modernisme però que exercia de mestre de secundària.

Feia uns mesos, en Dídac Reverter estava mirant *Amar en tiempos revueltos*, de TVE, quan en una de les pauses van anunciar que al programa *Un país para comérselo* parlarien del Modernisme en un petit poble del Maresme. Automàticament, en Dídac va sentir una curiositat enorme de saber per què Canet de Mar tenia aquest llegat, i per aquest motiu aquella mateixa nit va mirar el programa, a més de ser un gran fan d'Imanol Arias, el presentador.

A *Un país para comérselo* van parlar, bàsicament, dels vitralls de Canet –la galeta ja típica del poble– per relacionar-ho amb el Modernisme. En Dídac Reverter ho va tenir ben clar: el cap de setmana següent aniria a Canet per veure en primera persona aquella petita perla de cultura en mig del Maresme.

El tren provinent de Els Hostalets de Balenyà va arribar a l'estació de Plaça Catalunya de Barcelona en el mateix moment que va sortir el tren de Blanes, així que l'historiador es va haver d'esperar mitja hora llegint el diari mentre no arribava el de Maçanet. Finalment, després d'una hora més deu minuts de retard va arribar a Canet de Mar, on hi queia una lleugera pluja que humitejava l'ambient.

Tot just sortir del recinte de l'estació, en Dídac va arribar a la Riera Sant Domènec, des d'on s'hi veu el primer tast d'edificis modernistes al poble. Va quedar meravellat. Va pujar amunt fins a la Casa Museu Lluís Domènech i Montaner, va entrar-hi a preguntar i, a poder ser, fer una ullada a la casa on havia viscut el reconegut arquitecte. El va rebre a la recepció la Fina Jubany, que va saludar-lo cordialment:

-Hola, bon dia! Com anem? De visita per Canet? Així m'agrada! Ja ho veurà, és un poble magnífic!

-Hola... -va titubejar en Dídac, en veure tanta amabilitat-. Estic interessat en la vida i l'obra de Lluís Domènech i Montaner aquí a Canet de Mar. Trobo molt interessant que en aquest poble tan petit hi hagi tants edificis modernistes per metre quadrat.

-Jo també ho trobo molt interessant –va continuar la Fina-. Canet té alguna cosa que el fa especial, no sé si és el clima, o el mar i les muntanyes, però a mi m'agrada molt. I llàstima que no hagi vingut un dia de sol. La gent surt de casa seva i queda amb els amics per fer xerinxola pel carrer. És molt maco, i tant!

-Sí, ja m'ho imagino... M'agradaria veure alguns edificis modernistes del poble, que em podria donar un plànol?

-Miri, si ho vol, d'aquí a mitja hora comença la ruta modernista per Canet. Se surt d'aquí davant de la Casa Museu i es fa un recorregut pel poble tot gaudint dels edificis. Ara torno, és que no recordo si és avui que ve un grup. Si és així, s'hauria d'esperar a demà.

La Fina va obrir un calaix i en va treure un llistat. Va mirar-se'l i va comentar:

-No, al final el grup ve demà.

-Llavors hi ha places, per avui? –va preguntar en Dídac Reverter-.

-Hi ha més places que al programa electoral de Més Per Canet –va bromejar la Fina-.
-Perdoni? –va exclamar l'historiador, que no havia entès la broma perquè no era del poble-.
-Disculpi... -la Fina va prosseguir- D'aquí a mitja hora, trobarà el guia aquí a davant. Miri, aquí té el tiquet, són 5 euros.
-Moltes gràcies! –En Dídac va donar un bitllet esquifit de 5 euros i va rebre el tiquet.
-Gràcies a vostè! Que passi un bon dia! Gaudeixi de la ruta, li encantarà, ja ho veurà!
La Fina va acomiadar l'historiador amb un somriure d'orella a orella.

Mentre no començava la ruta va anar a prendre un tallat de sobre curt de cafè amb sacarina en un dels bars de la Riera Sant Domènec per fer temps, i llegia un dels llibres que s'havia emportat per passar el dia: *Mites, misteris i enigmes del Maresme*. L'havia agafat de la biblioteca del seu poble i encara no l'havia pogut ni fullejar, així que va mirar l'índex per veure si hi havia res relacionat amb el poble de Canet.

En efecte, hi va trobar un misteri relacionat amb Canet, i els ulls li van brillar d'emoció en veure que es tractava d'un que incloïa la figura de Domènec i Montaner. Pel que va llegir, l'arquitecte guardava amb un record especial el llapis amb què va fer els primers esbossos del Palau de la Música, el 1904. El valor simbòlic que va adquirir era tal que només el va utilitzar pels dos projectes que va considerar més especials: l'Hospital de Sant Pau i la seva casa de Canet, els anys 1904 i 1918 respectivament. Però el 26 de setembre de 1923, quan a ell li faltaven mesos per morir, el llapis va desaparèixer. En el seu lloc, els lladres van deixar-hi una nota dient que el llapis era enterrat en un lloc de Canet, i que si realment tenia tant valor, el podria arribar a trobar.

En Dídac llegia amb atenció el capítol del llibre. Ja havien passat cinc minuts des que havia de començar la ruta, així que acabar-se el cafè d'un glop, va pagar-lo i va marxar. Ja no plovia i començava a sortir tímidament el sol. Just davant de la Casa Museu, en Carles Sàiz, el guia, esperava la gent que faltava. En total, van arribar set persones més, i al cap de quinze minuts va començar la ruta, amb puntualitat canetenca.

Quan va acabar, en Dídac Reverter va anar a parlar amb en Carles, el guia:

-Bones! M'ha agradat molt la ruta. L'he trobada molt interessant.

-Sí? Me n'alegro, home!

-Voldria comentar-te una cosa... -va titubejar en Dídac-. Sóc historiador i m'he estat documentant sobre la vida de Domènec i Montaner i he trobat una cosa que m'ha interessat molt.

-De què es tracta?

-Del seu llapis –va sentenciar en Dídac-.

La cara d'en Carles Sàiz va canviar d'un somriure amable a una franca cara de preocupació.

-Qui li n'ha parlat? –va preguntar ell fredament-.

-Ho he llegit en un llibre. Digui'm: és veritat, oi? El famós llapis encara corre per Canet.

-No li ho puc amagar: té raó. Amb un grup d'historiadors de la comarca vam intentar buscar-lo, però no vam ser capaços de trobar el llapis.

-Estic molt interessat a poder-ho investigar. Vostè té la nota?

-Com comprendrà, no puc donar la nota al primer historiador que passa.

-Hi ha molta gent que ho hagi volgut investigar? –va preguntar sorprès en Dídac-.

-Bé... de fet no. Vostè és el primer. Aquests misteris de poble no interessen a gairebé ningú.

- Aleshores, em farà el favor?...
- Està bé! Si ho vol, anem a dinar i li explico quatre coses.
- I tant, estaria encantat! Té el dinar pagat!
- Si m'espera aquí cinc minuts, passaré per casa a buscar una còpia de la nota.
- L'espero aquí mateix –va agrair en Dídac-

Quan en Carles va arribar, va proposar d'anar a dinar a la Casa Roura, ja que és un dels edificis que Domènech i Montaner va dissenyar per Canet. En Dídac, que havia de pagar el dinar, no ho veia amb massa bons ulls perquè li havien retallat el sou un 5% i amb prou feines arribava a meitat de mes, però l'ocasió ho valia.

Durant el dinar, en Carles Sàiz va explicar-li a en Dídac Reverter la història de Canet, i què hi podia trobar d'interessant al poble. En el moment de les postres, en Dídac no va poder més i va demanar un “coulant” de xocolata... i a en Carles la còpia de la nota dels lladres. Ell la hi va mostrar. S'hi veia un paràgraf en què hi havia escrit que havien robat el llapis, i a sota hi havia un poema: *“Dins la cambra xica, xica / en la nit dormo tot sol; / part de fora negra, negra, / la muntanya em vetlla el son. / La muntanya alta, alta, / que se'm menja tot el cel, / se m'arrima dreta, immòbil, / sentinella mut i ferm.*

En Dídac va acabar de llegir-ho i va exclamar, emocionat:

- Bravo! Sempre m'ha agradat Joan Maragall. Té una literatura molt directa, fàcil de comprendre.
- Sí, però no entenem què hi pinta aquí Joan Maragall –va replicar en Carles Sàiz-
- Aquest és un fragment del poema *Pirinenca*, escrit el 1902, en la seva tercera etapa de creació literària. Encara estava influït pel modernisme, tot i que començava a desmarcar-se'n.
- És vostè un gran entès del Modernisme, pel que veig.
- És la meva gran passió. Permeti'm que li faci una pregunta...
- Endavant! –va respondre en Carles amb gran admiració-
- Quan el seu grup d'historiadors va investigar sobre aquest assumpte, en què es van basar per buscar el llapis?
- Bàsicament, vam buscar en els llocs preferits de Domènech i Montaner per Canet. Vam sospitar que els lladres l'haurien deixat per allà.
- I què en van pensar, del poema?
- Crèiem que era per ornamentar el missatge.
- Discrepo totalment. El poema clarament és la pista per saber on era, o és, el llapis. Hi parla d'una muntanya, té alguna idea o suggeriment?
- La Creu de Pedracastell! És la muntanya per antonomàsia de Canet. Des d'allà s'hi veu tot el poble. Ara entenc això de *“sentinella mut i ferm”*. La Creu ho veu tot, però resta quieta, sense dir res.
- Ho veu, senyor Sàiz, com tot està relacionat?
- Tot i que la Creu que hi havia el 1923 era la que va dissenyar ell, però va caure tres anys més tard. És probable que, si ha estat durant tants anys la muntanya, el llapis ja hagi desaparegut. Potser se l'ha endut la pluja, o qualsevol altra cosa.
- Pot ser, pot ser –el cap d'en Dídac va començar a rumiar, així que va decidir que la millor solució passava per anar a la biblioteca-. Sap si la biblioteca és oberta?
- Avui a la tarda sí. És l'edifici d'aquí al costat, també modernista!
- Carai! En aquest poble tots els edificis coneguts són modernistes?
- Menys la Rodalera, gairebé tots!

En Dídac Reverter va pagar el dinar amb targeta, va acomiadar-se d'en Carles i amb vint-i-set segons va arribar a la biblioteca. Va anar a la planta baixa, però en veure-la plena de nens va suposar que havia d'anar al pis de dalt; i així va ser. Al taulell hi havia dues bibliotecàries, i va demanar informació sobre edificis i història del poble. Una de les bibliotecàries va alçar-se i va acompanyar l'historiador a la col·lecció local. Li va oferir un parell de llibres, abans de recordar-li que no se'ls podia endur en préstec.

Durant més d'una hora, en Dídac va estar llegint informacions sobre edificis de Canet, i els va intentar relacionar amb el poema de Maragall. Va intentar extreure una idea de com era el lloc on hi havia el llapis: és situat a certa alçada, en una muntanya, està immòbil i dret, fa la funció de sentinella i de fora és negre. Va agafar un llibre d'història i va començar a fullejar-lo. A la pàgina trenta-vuit va trobar-hi una informació que el va fer pensar. Parlava sobre les torres de guaita, tant necessàries entre els segles XV i XVII quan els corsaris atemorien les viles costaneres. A l'article hi deia que Canet tenia diverses torres de guaita, com ara la torre de Can Macià, la torre de Mar, la torre de la Generalitat o el Molí de la Timba, actualment anomenada la Torre dels Moros, l'única que encara es conservava.

Aquell misteri sobre el llapis perdut de Domènech i Montaner l'havia absorbit de tal manera que tenia decidit quedar-se a fer nit a Canet, i continuar la recerca durant un dia més. Vora les sis de la tarda, en Dídac Reverter va agafar el plànol de Canet i va assenyalar-hi la ubicació de les torres de guaita que anteriorment havia llegit.

Es va alçar, va tornar els llibres a la bibliotecària i, plànol en mà, va anar a fer un tomb pel poble. Una creu la tenia situada a la Plaça Macià, corresponent a la torre de Can Macià. Com que li quedava a prop, va acostar-s'hi. Allà va poder-hi observar el que en quedava d'aquella torre. A continuació, va baixar fins al tram final del Torrent dels Lledoners, anomenat Riera de la Torre en honor a la Torre de Mar. En aquell lloc no hi havia ni rastre de la torre; la van enderrocar durant la guerra civil. El que sí que hi havia era una pensió on podia passar-hi la nit. Va entrar i va reservar una habitació.

Un cop va deixar-hi les quatre coses que duia a sobre, va anar caminant fins a la Torre dels Moros, en un passeig agradable per una zona de cases maques i gossos que no paren de bordar. Un cop allà, va estar guaitant la torre per tots els angles possibles. I si aquell era el lloc on hi havia el celeberrim llapis? Va treure la nota i, de nou, va llegir el poema de Joan Maragall. Començava dient que "en la cambra xica, de nit dormo tot sol". En Dídac Reverter va pensar que aquesta frase es devia referir a l'interior de la torre, i que el llapis era allà dins. Com que l'edifici no és precisament massa gran, això de "la cambra xica" tenia força sentit. El problema era accedir a l'interior i comprovar si realment hi havia el llapis o no.

Però va continuar llegint el poema: "part de fora tota negra". En Dídac va observar la torre i va veure que era fet de pedres de color marró i gris, però no negre. Això el va fer dubtar. Ja eren tres quarts de nou del vespre, i començava a fosquejar. Tenia gana, i estava força cansat després de tot un dia investigant, rumiant, pensant i fent unes deduccions que ell mateix considerava pròpies d'un home boig.

Va baixar cap al centre del poble, va menjar una hamburguesa amb ceba i formatge i va anar cap a l'habitació que tenia llogada per aquella nit. Va estirar-se sobre el llit i va reflexionar durant cinc minuts sobre tot el que havia viscut durant el dia. Al cap de cinc

minuts va adormir-se. Estava cansat. Aquella nit la va dormir amb camisa i els pantalons texans.

En Dídac Reverter va llevar-se ben d'hora. A les set del matí ja era dempeus. Havia estat dormint des de les deu de la nit, així que a l'hora que era ja no tenia més són. Li venia molt de gust anar a córrer pel passeig marítim. Ell, un home de muntanya, trobava fascinant córrer pel costat del mar, però no tenia roba d'esport. Així que va baixar a prendre un cafè amb llet i sacarina i un croissant. L'esperava un dia ple d'emocions.

Quan la biblioteca va obrir, va entrar-hi i va demanar llibres sobre les torres de guaita a Canet. Va obrir un llibre que no havia vist el dia anterior i va mirar atentament tot allò relacionat amb el molí de la Timba, l'actual Torre dels Moros. Una fotografia el va fer obrir els ulls com dues taronges. Era un imatge que datava del 1924, en què uns nens corrien al voltant de l'edifici... amb una sensible diferència respecte l'actual torre: els graons que uneixen la porta amb el terra eren de color negre.

Ja ho tenia! El llapis de Domènech i Montaner podia trobar-se amagat dins de les escales de la Torre dels Moros. En Dídac ni tan sols va tenir la consideració de desar el llibre. Va tancar-lo d'una revolada i va marxar corrent fins a la Torre. Va trobar-se amb dues escales, unes orientades cap a la muntanya i unes altres cap al mar. Com que el poema només parlava de muntanyes, era ben clar en quines havia de buscar.

Durant una estona va estar remenant les pedres dels graons, fins que va produir-se una sorpresa majúscula: una pedra va començar a cedir. Després d'una bona estona intentant treure-la, i després que alguns veïns el prenguessin per boig, en Dídac va aconseguir arrencar la pedra del seu lloc. A la part interior dels graons, hi havia una cavitat. Va treure el mòbil de la butxaca per il·luminar *la cambra xica*, i va veure-hi un petit cofre. En va treure la pols que hi havia a sobre, i a continuació va provar d'obrir-lo. Afortunadament, no tenia cademat, però era difícil treure'n la tapa. Havia de fer més força. El pas dels anys l'havia fixat.

Al cap d'un parell d'intents, en Dídac va aconseguir obrir el cofre que acabava de trobar. Ho mirava amb il·lusió i temor a la vegada. Potser ja no hi havia el llapis. Va obrir el cofre i va veure que hi havia un coixinet de color violeta amb un tros enfonsat al centre que anava al llarg del cofre: clarament allà hi havia hagut un llapis, o quelcom que havia produït aquella forma. En Dídac estava trist, enfonsat. No es podia creure que tot aquell esforç l'hagués fet en va. La ira es va apoderar d'ell i va llançar el cofre contra el terra amb violència. Va trencar-se i va començar a plorar de ràbia. De cop i volta, es va fixar que a la part de darrere del coixinet del cofre hi havia alguna cosa.

No s'ho podia creure: era el llapis de Lluís Domènech i Montaner! Per despistar, els lladres l'havien cosit a la part de darrere del coixinet, la qual cosa donava l'efecte que havia estat allà.

Era un llapis normal i corrent aparentment: un tros de carbonet afilat. Tot i això, el valor que tenia era incalculable; era el carbonet amb què l'arquitecte va començar a dissenyar tres dels edificis que ell apreciava més, tres joies del Modernisme a Catalunya. No s'ho podia creure. Va cedir la troballa a la Casa Museu de Canet, que va exhibir-la a la col·lecció, des d'aleshores batejada "Dídac Reverter".

Ernest Guitart, categoria ADULT